

În așteptarea Mirelui

„O, de Te-ar dori oamenii așa cum zic că Te așteaptă!”

O predică neobișnuită (III-IV)

„Ce nu pot face o sută de predici face uneori o singură chemare...”

Trecuse mai bine de jumătate de oră de când își începuse pastorul predica sa neobișnuită despre OBIȘNUINȚĂ. Timpul obișnuit de vorbire al pastorului era depășit, și totuși, nimeni nu se mișca. Mai sunt și astăzi predici care vin de Sus; predici care, după ce se termină, ai dori să le ascuți de la început. Dar vorbirea pastorului, care altă dată s-ar fi încheiat la această oră, era abia la început. Și era abia la început, pentru că, după toate aspectele vorbitorului, acesta mai avea multe de spus.

Altă dată, la acest timp, o parte dintre membrii bisericii, după ce se uitau de câteva ori la ceas în mod semnificativ, își făceau loc spre ușă, unul câte unul, și dând în grabă mâna cu cei pe care-i întâlneau în cale, le spuneau motivele plecării fără să uite să adauge că au întârziat!

De data aceasta, însă, ca prin minune, niciunul dintre cei peste două sute de ascultători nu se grăbea, nimeni nu-i aștepta acasă și nici la ceas nu se uitau. Adunarea era prea ocupată cu urmărirea mesajului ceresc pentru ca să poată observa că nici surorile Predescu nu plecaseră încă.

Da, este o artă să poți să stăpânești audiența. Să o „legi” de scaune și acolo, uitând de toți și de toate, să te vadă și să te asculte numai pe tine, să rămână din omul atât de complex numai ochi și urechi, inimă și minte!

Degeaba ne supărăm pe cei nerăbdători, pe cei care vin târziu și pleacă devreme, căci vina n-o poartă ei, sau cel puțin, nu numai ei! Și dacă am avea ochi pătrunzători am vedea că sunt „plecați” chiar și cei care au rămas pe

scaune. Singura deosebire este numai că primii au avut îndrăzneala să plece cu totul. O predică slabă nu este ascultată de nimeni. Și spun „de nimeni” pentru că și cei câțiva, foarte conștiincioși sau însetați, care o urmăresc, nu rămân cu nimic după ce au ajuns acasă. Întrebați-i mai degrabă de rugăciunea de la închinare și îți vor putea spune mai multe decât despre o predică care a ținut o oră. Predicatorii sunt de vină dacă sala nu-i ascultă; și dacă nu ei, atunci predicile lor.

Dar ce nu pot face o sută de predici neinspirate, poate face o singură chemare atunci când Duhul lui Dumnezeu lucrează. Și slava cerească se lăsase, în sfârșit, să stăpânească și amvonul înghețat de vremuri, la care se afla pastorul Buna.

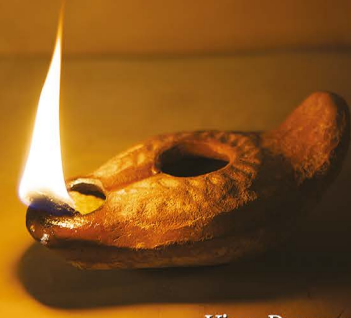
Mai bine de patru sute de ochi erau ațintiți asupra omului care vorbea altfel și altceva ca de obicei. Și acest om, care fusese atât de puțin prețuit de biserică până acum, creștea deodată, se făcea tot mai mare, tot mai puternic, cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Și atunci când pastorul crește în ochii membrilor, aceștia se fac tot mai mici.

De la amvon pornește o lumină puternică, orbitoare, care aruncă razele sale descoperitoare pretutindeni și te obligă să vezi... să privești până și cele mai ascunse colțuri ale inimii. Numai lumina te face să-ți vezi toate ridurile. Și este bine dacă, odată cu lumina, Dumnezeu îți pune în față și o oglindă pentru a-ți vedea chipul așa cum este în realitate, cu toate zbârciturile formalismului.

Fiecare om își amintea de preocu-

Cristian Vasile Roske

În așteptarea Mirelui

„Vino, Doamne Isuse!”
Apocalipsa 22.20

părilor din timpul adunărilor, de conversațiile ușurate și de toate câte le făceau, numai pentru a face să treacă timpul mai ușor și, dacă ar fi fost posibil, „mai repede”. Nimeni nu-i obliga să își „omoe” timpul la adunare, și prin comportamentul lor să-și adune o pedeapsă mai mare, de care nu se îndoiau nici ei că o bine-meritau! Dar motivele care te împing să mergi la biserică sunt nenumărate. Și dacă vrei să cunoști măcar câteva din ele, ascunde-te după colț, la ieșire: vezi cine cu cine se întâlnește, cine cu cine se-adună și fiecare când și unde pleacă; și vei înțelege multe.

Slavă Domnului că unele predici – unele semințe – pătrund și în cele mai înțelenite pământuri și, dacă dă Dumnezeu ploaie, cresc de acolo plante mai viguroase decât din pământurile cele mai muncite. De altfel, așa s-au petrecut lucrurile și cu Constantinescu, care stătea acum în fața lui Cristache, dirijorul corului. Dumnezeu l-a scos din cârciumă și, nu după mult timp, l-a așezat la cor. Îi stătea mai bine cântarea de laudă decât paharul cu vin. Iar pentru că făcuse atâta antrenament cântând diavolului, a făcut față mai târziu și ca solist la tenor.

(continuare în pag. 28)

Există în această povestire unele asemănări cu evenimente petrecute undeva, cândva și cu persoane a căror nume au fost schimbate.

(urmare din pag. 7)

Toate aceste schimbări le poate face Dumnezeu – când vrea – și doar într-o lună, într-o săptămână sau chiar un ceas! Și dacă ceasul acesta nu bate după o predică, atunci cu siguranță în timpul unei rugăciuni înfierbântate. Căci sunt și unii oameni pe care Dumnezeu îi ascultă!

Din toate acestea, cel mai câștigat, desigur, era fratele Cristache, dirijorul corului. De altfel, el ar fi fost în stare să îl primească pe Constantinescu la tenor și dacă nu s-ar fi pocăit. Pe el nu-l interesa nimic altceva decât vocea. Celelalte vin mai târziu, spunea el referindu-se probabil la aspectele vieții de credință. Cât despre Lidia și Angela, el ar fi fost mulțumit chiar dacă le-ar fi avut numai jumătate de oră la cor. Numai voce, cât de cât, să fi avut Andrei și Viorel, și el i-ar fi primit la cor. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine! De altfel, nu este o deviză nouă pentru dirijori – pentru cei ce conduc corurile, precum nici pentru cei care conduc adunările.

Undeva, în biserică, însă, erau doi ochi de bătrân, care vedeau mai bine. Pentru a înțelege unele lucruri, ochii trebuie să îmbătrânească. Și fratele Grigore avea asemenea ochi. Nu de mult, el spusese pentru a treia oară pastorului:

- Încearcă să stai de vorbă, totuși, mai de aproape cu acești băieți. Iată, trece anul, ei vin de luni de zile și cum vin, așa pleacă!

- După câte știu, răspundea pastorul, le place la noi ...

- Nu este de ajuns doar atât, i-a zis Grigore, unora le place ce văd ochii, altora ce aud, dar biserica e treaba inimii.

Desigur că fratele Grigore avea dreptate. Cu cel ce vine la adunare, luni și ani de zile, fără să se pocăiască, fără să facă măcar un pas către Domnul – nu poate fi lucru curat!

Și poate că trebuiau corectate și surorile Predescu, care deși figurau în registrele bisericii, nu se deosebeau de cei doi studenți... nici măcar în ce privește vârsta.

Dar cum avea să înțeleagă toate acestea un băiat de 18 ani – Cristache, care pe deasupra era și dirijor? Predica de astăzi avea să-l maturizeze. Cuvintele rostite de la amvon erau de o valoare deosebită, atât pentru inimă, cât și pentru minte. El, personal nu mai ascultase nicio predică de acest fel, totuși, nu își notase încă nimic în caietul său cu însemnări, sprijinit pe genunchii săi. Ceea ce valora mai mult decât tot ce ascultase

vreodată nu putea fi immortalizat. Și, tocmai de aceea, nu putea fi scris! Era atât de atent să rețină fiecare cuvânt, încât nu își putea lua ochii de la vorbitor.

Adunarea creștină strânge în jurul Cuvântului Scripturii la fiecare serviciu divin multe caractere de oameni, veniți cu fel de fel de intenții, sentimente și dispoziții, dar sunt nespuse de rare ocaziile când predica reușește să-i cuprindă pe toți, să cerceteze tot amestecul acesta de oameni: nenorociți și fericiți, tineri și bătrâni, bogați și săraci, înțelepți și neștiutori. Să ai pentru fiecare câte un cuvânt, și acesta să fie cel potrivit, nu este lucru tocmai ușor. Predicatorul inspirat este ca un medic specialist care trebuie să aibă pentru fiecare leacul potrivit. Și nu este mai ușoară vindecarea sufletului decât cea a trupului!

În această primă duminică a anului nou, membrii bisericii păstorită de fratele Bunea Teofil aveau ocazia să se vadă cu totul altfel decât se credeau că sunt. Anumite boli nu se pot vedea decât cu raze speciale!

Dispărând podoaba, adesea apăsătoare, a talentelor, meritele îndemnării și a cunoștințelor în mânăuirea cuvântului și a purtărilor alese, toată fățarnicia, interesul – care ne face să părem altfel decât suntem în realitate – și tot ceea ce face din om o ființă de nerecunoscut, oamenii rămân goi înaintea Celui ce vede totul.

Privind oglinda conștiinței, fiecare își dădea seama că el, care se credea evlavios și îndemna și pe alții să fie ca el, era în realitate un mincinos, un fățarnic, un perete văruiat, pe dinafară atrăgător, apoi un formalist fără scrupule, un judecător nedrept, vrednic de o osândă cu atât mai mare, cu cât știa bine ce pedeapsă îi aștepta pe asemenea oameni.

Cutremurați-vă, oameni care vă bateți joc de cele sfinte! Cutremurați-vă, toți cei care săvârșiți cu seninătate păcate, numindu-le necesități! Pregătiți-vă de judecată toți cei care mergeți la adunarea copiilor lui Dumnezeu, dar nu vă faceți mai buni, însă cultivați ura, zgârcenia, sunteți răi și de neînduplecat și mai aveți curajul să îngenunchiați înaintea Celui Sfânt cerându-I pâine și sănătate! Ceretați-vă astăzi, acum, cât încă mai aveți vreme, și vedeți dacă nu a devenit o formă toată credința voastră. Dacă nu faceți și voi din obișnuință și numai de ochii lumii tot ce spuneți că faceți pentru Domnul. Treziți-vă! Treziți-vă în clipa când Cel de sus Își coboară spre voi harul

de a vă mai chema o dată spre El, de a părăsi calea voastră, apucăturile voastre, obiceiurile voastre... Ferice de oamenii care sunt de față în biserică în care El coboară! Ferice de cei ce se nimeresc sub privirile Sale, de cei ce nu dorm când El Se apropie și de cei ce Îl caută, când vorbește! Ferice de voi toți care ați cunoscut voia Sa, care L-ați urmat și ați gustat ce bun este Domnul! Veniți la El cu toții, veniți așa cum sunteți, și El vă va arăta o cale nespuse de bună!

IV

„Nu-i de ajuns să te rogi – totul e să fii ascultat!”

Cele câteva secunde de pauză în vorbirea pastorului au fost suficiente pentru ca ascultătorii să-și depene – în mintea lor – viața împovărată cu atâtea păcate! Dar clipa aceasta a fost numai atâta cât durează și minutul morții celui înecat, în timpul căruia se reproduce filmul vieții.

„Să privim acum puțin – continuă pastorul Bunea – cum se manifestă obișnuința noastră în ce privește rugăciunea – cred că în fața mea nu am ascultători care să nu se roage zilnic cel puțin o dată. Majoritatea vor mărturisii că se roagă nu numai o dată, ci de trei, sau poate chiar de cinci ori pe zi. În această zi însă, nu vreau să vă întreb de câte ori vă rugați, nici cât și nici când vă rugați. Aș dori să răspundeți la o altă întrebare: DE CE? PENTRU CE VĂ RUGAȚI? Care este, în general, motivul rugăciunilor voastre?”

Să recapitulăm o zi din viața fiecăruia: te scoli dimineața, rostești grăbit o scurtă rugăciune și, fără să vrei – sau fără să-ți dai seama –, totul este însoțit de teama ca nu cumva să întârzi...

Când te rogi la masă, înainte de a mânca, gândul ți-e pradă poftei și nerăbdării, iar după masă, dacă mai acorzi vreo atenție rugăciunii, în orice caz, rămâne o slabă, vagă imagine a mulțumirii.

Iar dacă nu-ți mai amintești – cum se-ntâmplă de obicei, motivat mai ales prin „lipsa de timp” – să te rogi decât seara, înainte de a-ți închide pleoapele obosite, buzele abia se mișcă, iar cugetul e pe jumătate adormit. Eu aș numi toate acestea obișnuința în a te ruga – o bolborosire stereotipă care, la cei mai mulți, chiar dacă se repetă și de 5 sau 8 ori pe zi, nu adună în total nici 3 minute. Dar lucrurile stau poate și mai prost: cu cât ne rugăm mai des, ceea ce noi numim

„mult” – stăm în realitate, mai puțin în rugăciune; un om glumeț ar spune că ne rugăm așa de scurt că Domnul nici nu are timp să coboare la noi! Dar să vedem cum stau lucrurile în biserică; vor spune unii: poate că altfel decât... acasă. Să-ți urmărim însă pașii, atunci când intri în biserică, în clipa când ți-ai plecat genunchii sau inima și toată lumea știe – vede că te rogi! Ți este gândul, atunci, cu adevărat numai la Domnul? Faceți aceste rugăciuni conștient sau numai formal? Sunt convins că întrebând pe mulți dintre cei ce mă ascultă acum – despre ce s-au rugat, ce au cerut Domnului în această dimineață, în timpul primei rugăciuni personale de la venire... nu ar fi în stare să-mi spună nimic concret. Și aceasta, nu pentru motivul că au uitat – întrucât nu ar fi putut răspunde nici dimineață, dacă ar fi fost întrebați atunci, imediat – ci pentru trista realitate că ne rugăm formal, că ne rugăm, uneori, numai pentru că trebuie să ne rugăm! Și apoi ne laudăm pentru că am stat de vorbă cu Dumnezeu, așteptând poate chiar răspuns, în timp ce Domnul nici nu ne cunoaște!

Vă întreb din nou, cu toată seriozitatea: care este scopul rugăciunii voastre? Vă rugați din necesitate, cu încredințarea că El, Domnul ia aminte la cererile voastre, sau vă rugați pentru că așa ați fost învățați, pentru că altfel ați păcătui sau ați fi o poticnire pentru alții sau, în sfârșit, pentru că numai cel ce se roagă dovedește că este copil al lui Dumnezeu?”

Ca și cum ar fi așteptat un răspuns, pastorul se opri pentru un moment, ștergându-și cu batista fruntea îmbrobonată. Și cât de bine este când predicatorul se oprește – facând din când în când câte o pauză în vorbirea lui! Unele feluri de mâncare trebuie mestecate bine pentru ca să priască! Și ascultătorii au avut timpul necesar să-și pună fiecare această întrebare. Au avut timpul numai să și-o pună, pentru că a răspunde însemna ...condamnare.

Dar întrebările nu se pun totdeauna pentru a fi răspunse. O întrebare pusă la timp poate aduce îndreptarea și, mai ales, evitarea altor întrebări.

Cu siguranță că, de astăzi înainte, la orice oră ar veni la adunare, sora Olga nu va mai cuteza să meargă până în față de tot și numai acolo să îngenunchieze pentru a arăta Domnului că a sosit la biserică. Există multe feluri prin care unii credincioși preferă să atragă mai degrabă spre ei privirile audienței, decât să le lase ațintite la amvon. Unii fac lucrul acesta prin modul cum cântă, alții cum se roagă și,

nu puțin, prin felul cum intră sau ies din biserică. Și poate că surorile care vin mai târziu cunosc și altele... Dar... care este scopul rugăciunii voastre? Ce Îi spuneți Domnului și de ce, și cum, când vă adresați Lui?

O! Ce grea întrebare a pus pastorul bisericii sale! Câți vor putea oare să răspundă? A cercetat cineva vreodată adâncul ființei sale – s-a cercetat, s-a judecat în așa măsură ca să poată să găsească răspunsuri sincere, adevărate, la întrebările atât de neașteptate?

Ce va fi răspuns sora Olga, care acum stătea cu capul plecat și ochii îndreptați spre locul unde zăcuseră genunchii ei, timp de două minute, acolo, în față și în văzul tuturor?

Ea, care acum un ceas făcuse totul ca s-o vadă cât mai mulți, dorea în clipa de față s-o fi văzut cât mai puțin!

Dar Lidia, Angela și ceilalți tineri din cor? Dirijorul își aminti fulgerător, ca prin vis, de rugăciunile ce se înălțau la fiecare începere și încheiere a repetițiilor de cor. Nu aveau și acestea păcatele lor?

O, Doamne! gândea fratele Cristache, cum ar trebui să fie rugăciunile noastre! Și un glas lăuntric, ca un ecou, adăuga: „cum ar trebui să fie cântările noastre”! Și el, care considerase până acum, că totul merge strună...

Dar cea mai bună impresie despre „progresul personal” în ce privește rugăciunea – după cum însuși mărturisea adeșori – o avea noul ucenic al Domnului, Constantinescu. Cel ce odinioară planifica numărul – norma – de pahare de vin ce trebuiau băute zilnic, nu s-a putut reține, mai târziu, să planifice și cantitatea de „rugăciuni zilnice” ce urmau să fie înălțate. Și una din promisiunile sale solemne din ceasul botezului – pe lângă care fusese și aceea de a nu lipsi niciodată de la adunare fără motive serioase – a fost aceea de a sta zilnic în rugăciune cel puțin un ceas. „Ce lucru frumos!” s-au grăbit toți să spună în ziua aceea! Și Constantinescu a devenit un creștin bun, care a reușit să se țină de cuvânt în amândouă privințele – deși, oricine își poate da ușor seama câte piedici se ivesc într-o casă unde unul dintre soți este nepocăit. Dar adevărul că puterea rugăciunii stă nu în lungimea, ci în intensitatea ei așa cum se măsoară și viața omului, avea să-l înțeleagă Constantinescu mai târziu, poate abia în urma predicii fratelui Bunea din prima duminică a anului nou... Și, slavă Domnului că erau rezervate câteva învățături și pentru această categorie de credincioși, căci vor-

birea pastorului continuă astfel: „A te ruga lui Dumnezeu mult și des este o probă de credincioșie, și nu mulți oameni dau dovadă de lucrul acesta. Trebuie să ai multă râvnă și dragoste, sau dureri cumplite, necazuri multe, ca să păstrezi o strânsă legătură și părtășie cu Cerul aducător de mângâiere. Sunt momente în viața noastră când nu ne ajung pentru rugăciune nici trei ceasuri. Alteori, problemele sufletești se rezolvă tot așa de bine în numai câteva minute! A face din toate acestea o regulă, un program, a stabili dinainte când și cât trebuie să ne rugăm, înseamnă a îmbrăca în mod conștient haina fariseilor din vechime.

Am auzit cum unii se laudă că în ziua cutare s-au rugat de 12 ori, că au stat nu știu câte ceasuri în rugăciune, singuri sau împreună cu alții... că s-au sculat chiar și noaptea pentru aceasta... Nu se ascunde cumva păcatul mândriei în aceste cuvinte? Apoi, de ce lipsesc oamenii credincioși tocmai la ora de rugăciune? De ce credeți că dimineața, când se cântă aici prima cântare, care deschide serviciul de consacrare, nu este prezentă nici măcar a cincea parte din câți sunteți la prânz? O, voi, care vă faliți cu credința și cu faptul că sunteți oameni rugativi, unde ați fost atunci când noi, doar un mânăunchi de suflete, eram îngenunchiați în Casa Domnului?”

Pastorul se înfierbântase. Tonul se înăsprise. Arătând cu degetul când la bărbați, când la femei – în spate, în față, la cor, pretutindeni, continuă din ce în ce mai repede: „... dar tu! tu! ... tu unde ai fost? ... abia te-ai sculat, te-ai îmbrăcat, ai mâncat ...fără grabă, încet, cât se poate de încet, căci doar este duminică! De ce nu aceeași grabă ca-n celelalte zile? La serviciul divin nu face nimeni prezența! Nu face nimeni? V-ați înșelat! V-ați înșelat amarnic! Astăzi s-a făcut! Cineva a făcut-o! A cercetat adunarea și o va cerceta! Ați pierdut, voi toți care ați zăbovit astăzi! Voi, care vă uitați dimineața la ceas și spuneți: mai e timp – abia a început ora de rugăciune. Care întârziati înadins la acest timp, calculând totul așa de bine, că veniți exact atunci când s-a terminat! Care veniți mai târziu iarna, pentru că e frig, iar vara fiindcă e cald, și nu rezistați prea mult...”

Viorel își plecă ochii cu rușine, privind dunga de la pantalonii de tergal, scoși ca de la călcat. Avea și el un motiv pentru care nu venea la ora de rugăciune. Poate că erau mai multe, dar una o întrezărea acum cu siguranță: dunga proaspătă de la pantaloni ce i-ar fi tăiat genunchiul dacă s-ar fi plecat... Cât de curios pare și totuși

(continuare în pag. 30)

(urmare din pag. 29)

este adevărat. Un costum nou poate să te despartă de Dumnezeu, să te îndepărteze de El. Și dacă, totuși, ai îngenunchiat, trebuie să ai mare putere ca să îți rostești rugăciunea astfel ca să nu te gândești cel puțin o dată la hainele tale!

Și pastorul continuă cu avertismentul: „Pentru ce oare să îngenunchiați numai în ziua necazului, când apasă primejdia, nenorocirea, boala sau pierderea grea? Ce ați zice despre un prieten care ar veni la voi numai atunci și atât cât are nevoie, pentru un interes și niciodată din recunoștință? De un prieten, care ar veni la voi doar pentru a cere și, imediat după ce a primit, ar pleca, fără a mulțumi măcar, așa cum se cuvine. Sunt convins că l-ați respinge, l-ați urî, l-ați jigni când ar reveni și, în cele din urmă, ați rupe legăturile cu el...

Dar noi toți am merita așa ceva! Și tu... și tu... și eu...! Dar El, Domnul, are mai multă răbdare, înțelegere, dragoste! El știe că avem nevoie de El, că nu putem trăi un minut fără ajutorul Său. Da, El știe lucrul acesta, și-l știe mai bine decât noi! Iată pentru ce ar trebui să ne rugăm!

Să ne rugăm ca El să ne descopere adevărata noastră stare, neputința noastră, și astfel să pricepem câtă nevoie avem de El! Având ochii deschiși să pătrundem bogățiile harului Său și să gustăm din binecuvântările ce izvorăsc din părtășia sfântă cu Cerul. Sunt multe bucurii pe care nu ajung să le cunoască decât cei ce au stat de vorbă cu Domnul, care și-au găsit atât desfătarea, cât și liniștea sufletească cu Isus.

Acum, El, Domnul, așteaptă cererile noastre; și aș socoti nebun pe acela care ar spune că n-are nevoie de Dumnezeu, că nu are motive de rugăciune și că are tot ce-i trebuie!

În fața noului an, ești chemat la schimbare. Dar o schimbare nu de ochii lumii sau ai bisericii. O transformare în urma căreia Domnul să se coboare în inima ta, să ia aminte la rugăciunile tale.

Căci nu este de-ajuns să te rogi – totul este să fii ascultat! Te asigur că ai nevoie de lucrul acesta, acum și întotdeauna. Și că cel ce nu se folosește de dreptul acesta acum, nu se va mai putea folosi niciodată de el. La chemările lui Dumnezeu se cere răspuns imediat!

Și acum, dați-mi voie să trec la ultimul și cel mai important aspect!”

(va urma)